

juure wõtma, teda kõi panema ja oma ameti peale wälja õpetama, mis eest temale linna laekast iga aasta jugu sai maksetud. Sep lubas seda teha.

Nüüd olid Jaagubi priiduse pääwad otsas! Otsas kerjamine ja hullumine! Otsas õunade, ploomide, magusa marjade söömine! Jaagubil ei olnud sepa maeas ka tõeste mite head pääwad. Sepa rahwas ei elanud mite heaste. Sõimamine, taplemine, riidlemine, peksmine oli paigal nenda wahel lahti! Seda ei pannud tema aga mite imets, sest nenda oli tema wanemate juures ka lugu olnud. Aga sõnakuulmist ep olnud pois ilmaegi weel õpinud, se läks temale väga raskets õpida. Koolis käis tema iga pääwa neli tundi ja seal sai tema ka koolmeistri sepiiga tutwaks. Tuli tema lõeu, siis pidi raske hamruga rauda tagurna, kui mite, siis tagus sepa sarapu tema selga. Ei ükski inimene ei näitnud temale, paragu Jumal, armastust ja selle läbi läks tema süda ifa weel kõwemaks. Oh et ometegi inimesed, kellel lapsi on kaswatada, olgu omad, olgu wõerad, seda mõistaksid, et mite üksnes hirmuga, waid weel enam armuga seda peab tegema! Häda sellele, kes lapsi pahandab, sellel oleks parem, et weskli kiwi tema laela pantakse ja teda mere põhja wifetakse!

Jaagubi mõted hakasid nüüd ifa enam selle peale käima, kuidas tema sealt wõiks lahti saada, ja „kaugele, maailma sisse“ minna, et tema küll sugugi ei teadnud kus se „kaugele maailm“ oli.

Ühel homikul oli Jaagup kadund. Sep andis kõi kohtu teada. Linna soldat läks otsima, sai poisi linnu, tõi linna tagasi. Teised poisid suures tropis taga järel, saatsid teda õistamisega ja irwitades kohtu maea ukse etc. Nuhtlusets sai tema wangi-rauda pandud ja kolmets pääwaks torni. Tema süda oli väga täis, et wiha pärast hambaid kiristas, aga mis teha! Weel enam aga kui nuhtluse läbi läks tema tigidaks, et kroonu-raha-korjaja, kes just ka kohtu toas oli, teda väga libedaste pilkas ja naeras. Se kihutas ni väga tema südant, et tema seda ei ilmas ei saanud äraannutada ja et se kui paigaline tuli tema südames põles. Kui tema jälle lõeu tagasi tuli ei olnud te retamine ka mite lahke, kuidas küll wõib arvata!

Seda oli Jaagup nüüd küll äramõistnud, et ärajooksimisega lugu paremaks ei läinud, aga tema oli ka kuulnud, et kui õpipoisi aastad mööda, et siis selliks saab ja et sellid wõiwad minna, kuhu tahtwad. Wõtis nõuks seda aega rahuga äraoodata, aga sellepärast ei läinud tema süda mite paremaks. Sep oli weel kõwem tema wastu, sõimas teda paigal „joksikuts“, teised poisid niisamuti. Aga tema jäi wata ja mõtles oma südame tigiduses: „oot, küll maksan üksford kõi kätte!“

Kooli aeg oli otsas, kiriku õpetusest oli tema ka lahti, aga süda oli tuim ja kange kui eune. Nüüd on aeg tulnud mõtles Jaagup, astus meistri etc,